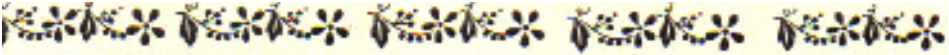

Kis

LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Rubint Ágnes

Virrasztás után

*kincsekkel tarkítom
a Semminek sem látszó
angyali ámítást
megtörve sírok
rabul ejtve,
fehér falaktól
átölelve,
könyörgök
a régmúlt bájnak,
daloljon édes dalt
a fehér Halálnak*

Németh Dezső

távrolról jöttem

távrolról jöttem bús hegyek közül
gyerek világom hordozom magam
rétek húrjain fény-szél hegedül
és kiáltó messzi madár szavam

kérdeztem állatot embert istent
hol találok álmaim világát
nem felelt senki - csak vére serkent
az égnek - kigyújtva napvilágát

már gerincemnek támasztott idő
fogyasztja fáradt lépteim sorát
szememre hull az estsötétedő:
s érzem márványom hideg homlokát

rejtegetem

rejtegetem gazdagságom előled
időm kulcsáról nem tudhat senki sem
ami elmúlt már soha fel nem ébred
borítja hatalmas szárnyú végtelen

gazdagságomból ami még hátra van -
tört idő jön felhőmagasra hágva
valami moccanás szívemben holtan -
botladozó régi virágok tánca

szakállamban bús ősz dere-gyöngye
hajamban siralmas szelek sóhaja -
hullnak a vágymaim fekete földre -
s már soha de soha nem érek haza

Baráti Molnár Lóránt

Októberi szonett

Hallod? - Fú, dunnyog, csapkod a szél.
Október ez, levelet ontó...
Bíborszínű szél, a haldokló
Idő felett száll, mint a madár.

Ködben didereg már a reggel,
Pára-kék fátyla omlik alá.
Száll a szél, zúzmara-sereggel...
Tűnődik a csend, tán arra vár -

Jöjjön a tél fagy-zimankója,
Kutya vonyítson ezüst Holdra,
Jégmadár alatt ússzon a táj...

Jön a tél, mint megdermedt bánat,
Behavaz holnap embert, tájat.
Jég-csillagokat ringat az ég.

Tél hava

Hólé csepeg, tág ég kéklik,
Zord szél fú: ím hozza a fagyot,
Nem kék már az ég, hanem jéglik,
Jég-kék szélén lógnak jégcsapok.

Hideg csend, ez már a tél hava,
Mint fehér örvény, hó kavargó,
Karmos szél suhog, mormol, dunnyog,
Szól a tél Jég-szája: itt vagyok!

Kóbor kutya vonyít a Holdra,
Csend sejlik, mint ezüst-ragyogás,
Hideg-fehér csend, reszket a táj.

Villog a tél fehér kaszája,
Dermedt, fehér csend hull a tájra,
Metsző égen kavargó sok szárny.

Baráti Molnár Lóránt

Derék fickó

Télvégi este volt. A férfi hazafelé tartott. Rótta a város utcáit. Gondok gyötörték: meddig maradhat még az albérletben, nemsokára megszületik a gyerek, mi lesz, a szoba szűkös, hármukra már nem lesz elég... A sarki talponállónál megállt. Zsebébe nyúlt, matatott benne, töprengett: bemenjen-e egy pohár sörre?

- Csak megérdemlek egy pohárral - gondolta, és bement. Gyorsan megitta a sört. Aztán eszébe jutott, hogy másnap szombat lesz, valami húsfélét kellene vennie, mert drága a vendéglő, szombatvasárnap főzhet a felesége a főbérő konyhájában.

Betért egy húsboltba. Csontot vett, meg hatvan deka karajt. A húsbolt előtt mintha már várt volna rá a kutya, amikor meglátta, két hátsó lábára emelkedett. A férfi önkéntelenül elmosolyodott.

- No, mit akarsz, te bohóc? - kérdezte.

- Nem adhatok neked, kell otthonra - mondta, és elindult, sietős léptekkel. A kutya követte. Egy ideig nem törődött vele, majd hirtelen megfordult, hogy elkeresse. A kutya ismét a két hátsó lábára állt. A férfi megcsóválta a fejét, a kutya utánozta a mozdulatát, lassan ingatni kezdte a fejét. A férfi kibontotta az egyik csomagot, elővett egy csontot és a kutya elé dobta. Az óvatosan a szájába vette. Nem ette meg, csak vitte a szájában, így követte tovább a férfit.

Az asszony magából kikelve kiabált.

- Meg vagy őrvölve? Pontosan egy kutya hiányzott ide! Azonnal kergetsd el!

A férfi nehezen tudta elkergetni a kutyát. Másnap reggel, amikor maszekolni indult, az nyomban a sarkába szegődött.

- Csinálj vele amit akarsz - mondta az asszony. A kutya ott maradt. Minden reggel elkísérte a férfit. Éjjel a bejárat előtt aludt, a lábtörlőn. Így telt el néhány hét. Közben megszületett a gyerek. Az asszony gyakran vitte el sétálni. Séta közben betért egy-egy boltba vásárolni, közben a kutya a gyerekkocsi mellett állt, és mindenkit elkergetett mellőle.

Egy szombat délben a férfi azzal ment haza, hogy mozijegyet vett az esti előadásra. Az asszony nehezen egyezett bele, hogy moziba menjenek.

- Mi lesz a gyerekkel? Még kiságya sincs, a kocsiból kieshet - aggodalmaskodott.

- Majd összetoljuk a két nagy karosszéket, azokon alszik. A kutya vigyázni fog rá - így a férfi. Az előadás vége felé már mindketten nagyon nyugtalanok voltak. Rohantak haza.

Furcsa látvány fogadta őket. A két karosszék szétcsúszott. A gyerek teste ívben megfeszült, alatta a kutya állt két hátsó lábán. Fejét felfelé emelte, orrával megtámasztotta a gyerek derekát. Az asszony felkapta a gyereket. A kutya a földre rogyott.

Másnap, mikor a férfi hazatért, látta, hogy az asszony a kutya mellett guggol. Simogatta az alvó korcsot, és halkán sutogta: "Derék, derék kis fickó..."

Nagy L. Éva

Tövisek közt

Könnyezve sóhajt a szél,
az emlékek dala sír.
Céltalanul megyek,
járom kimért utam.
Tövisek közt járva,
nem leltem a kutam.
Nincsen semmi titkom,
nincsen semmi vétkem.
Mégis nehéz vinni
vasból vert keresztet.
Emlékeim azok,
reám rakta Isten.
Halottaim nevét
sikoltja a lelkem.
Zokogva üzen (a) csend,
keresztfán a lelkem.
Reszket, remeg a szív
már megöregedtem.
Könnyleplek takarják
be szomorú létem.
Bánattal suhant el
sok-sok fájó évem.
Megsebzett lelkemből
kicsurran a vér is.
Jajongó szavakkal
hordom terhem mégis.

Sárközy Vendel Gergely

Rózsaszírom

E borítékban küldött "Ó"
- hűvös őszegei, utolsó
rózsaszírommal üzenem;
mondom Neked:
Ne a Vég, - a kezdet legyen,
vég (-re) Veled.

Kulimár János

A végzet asszonya

/Ava Gardner emlékére /

Messzi múltból
tört rám a kép, a szó,
s véremnek pezsdülést
nyújtott,
mint trópusi nyárnak
egy maréknyi hó.

Kilimandszáró hava
négy évtized múltán
is szíven üt...
Hemingway ugyanígy
imádta e
gazellamozgású zöldszeműt.

Micsoda éjszakában
fogant e nő és hol?
Hegyek magasán
vagy tűz - gyomrában lent?
Kutatom azt a fészket,
hol csodás kalandok
titkait ringatja a csend.
És úgy kívánczik lelkem
szavának édes ízeire.

Afroditéi szépség volt,
gesztenyeszín hajából
perzselő lángnyelvek
csaptak a tengerekre,
s mikor elment
- egy barátságtalan reggelen -
érezéki száj lehelt
sötét árnyakat a fellegekre.

Baráti Molnár Lóránt

A tizennégyes...
című könyvéről

Még 2003-ban jelent meg Baráti M. Lóránt *A tizennégyes...* című könyve. A tizennégyes számmal a szonett tizenégy soros felépítésére utal. Mielőtt a versekről elmélkednék, néhány fontos momentumra szeretném felhívni a figyelmet.

A költőt nem titulusokkal és díjakkal mérik, hanem a versek színével, ízével, illatával, sodró erejével, a megélt és megélhetetlen, a kimondott és kimondhatatlan érzelmek sugalmazásával, az árnyalt szépség és a gondolat tiszta megjelenítésével, és még ki tudja mennyi másféle eszmény, elem, eszköz van a vers megítélésére.

A megmaradás, a továbbélés is fontos "mérőeszköz", de a halhatatlansággal kacérkodó költők, nem biztos, hogy halhatatlanok maradnak. Különösen nem a tömörked kétes értékű díjaik által.

A fenti gondolatokat szükségesnek tartottam leírni, mert Baráti M. Lóránt költészete minden díj, és egyéb csingilingi nélkül is élvonalbeli költészet.

A tizennégyes című könyv előszavában leírt sok hányaveti "gondolat" gyanakvóvá teheti az olvasót, de ha ezen túl teszi magát, akkor az erre érzékeny ember, a versekben található sok gyönyörködni valót.

Csak zárójelek közt jegyzem meg, hogy a klasszikus szonett: /11 szótagú, hatodfeles lejtésű jambikus verssorokból áll, leggyakoribb rímképlete pedig: abba - abba - cdc - dee /

Bármennyire is hízelgőek más költők hozzánk írt versei, önálló kötetbe nem

illenek bele, mert a könyv "antológia" szerűvé válik. Természetesen ez szerkesztési ízlés kérdése.

Viszont a hűség, a szerelem szépségének megmutatása, és a finom erotika, erénye Baráti M. Lóránt könyvének.

Megfoghatatlan költői, nyelvi szellemvarázs az, ahová Baráti M. Lóránt versei elvisznek bennünket. A szavak érdekes kombinációi egészen különös ízt adnak verseinek. Néhány példa: " emlék suhog arcodon" ; "holnap magányod éneke" ; "madárkiáltásos kék látomás" ; "karmos szél" ; "fájnak már az utak" ; "diócsörgéssel elgurul a nyár" ilyen, és hasonló kifejezésekkel teletűzdelt versei az igényes, ihletett költőiség követendő példái.

A szépségbe hajló értelem sejtetésének is mestere a költő: a botra támasztott magány, a szebb világ szép álma, a gond út bennünket, a megdermedt bánat, - mind olyan szókapcsolatok, amelyek fokozzák a gondolatátvitel misztériumát. A lényeg nem az, hogy a költő milyen formát választ érzelmei, gondolatai kimondására, hanem az, hogy el tudja érni az inspiráció monumentális művelését. Baráti M. Lóránt ihletett versalkotásával megközelíti ezt a magaslatot. A sugallat, amely megteremt a csodavilágot, jelen van költeményeiben, de ott bujkál az elmúlás is "mint fekete madár" a megélhetetlen látomások és kétségek között.

A "Régi kert" című ciklus versei talán a legszebbek. A sokszor megjelenő madár és a csend variációi különös költői világot teremtenek.

Baráti M. Lóránt a Kisalföld nagy poétája, költészete nem múlik el a múlt idővel.

Németh Dezső

Lelkes Miklós

versei

Álarcosok

/a 2004-es beszélő tragédia emlékére/

Kézben géppisztoly, bomba csüng a testen,
s az agyban szintén robbanóanyag:
fanatizmus. Kékszikrás gyűlölettel
csap ki szemükből gyújtó pillanat.

Hiszik: ártatlan gyermekvér szabadság
virágát hozza, hozhatja. Nagyon
nincs szó, erős, ember-mészárosokra,
kiket teremt sok földi hatalom.

Ám, másfelől, csak áldozatok ők is,
gyáván álarcban. Ami összefog
ily pusztítást, más maszk mögött lapul meg.
Szónokolnak lélek-mészárosok.

Szónokolnak, szép beszédük az álarc,
de mást csinál a kezük és a tett
beszéd-álarc mögött osztja a fegyvert,
amely kiszolgálja aljas Érdeket.

Kis álarcosok, megvadított barmok,
nektek sem jó, ha népet irt a nép!
Nagyon nem jó, ha az agyokban bomba
robbantja szét a Szív becsületét.

Nem a Szabadság katonái vagytok:
Ördögérdek nyomor-szolgái csak, -
s az aljasítók messzi palotákban
telt poharakkal most koccintanak.

Mező

Böszörményi Zoltánnak

A mezőn olykor nyúl fut el.
Hátán lovagló pillanatot,
s picikét elcsodálkozunk,
hogy a táj mégis ottmarad.

Marad az eltört végtelen,
füvek, virágok erdeje,
bólogató nap-bóbiták
kísérte kékcsengős mese.

Mindenben rejtett óra van.
Járnak, járnak a mutatók.
Szárnyalnak szél-tánc-illatok,
tetteket múlttá altatók.

A mezőn olykor nyúl fut el.
Az életem is elfutott.
Minden jelenből árny kinéz:
kíváncsi szemmel egy halott.

Mező, nyúl, vágyak, elfutók...
s kapunk e semmi-életét
oly furcsa bért: felismerést,
hogy senki semmit meg nem ért.

Nem értjük a mezőt, nyulat,
undorgönyör verőeret,
mely gonoszul visz szívbe vért,
halálba látszat-életet.

Örök szomj, Lélek-képzület,
melyen mindig győz az Anyag!
Csupán istenített Pokol
mi imák mélyén megmarad.

Életem bánat-egyszerű.
Még egyszerűbb varázslatom:
másik Mezőn másik Nyulat,
Más Semmi-létet álmodom.

Ott semmit sem kell érteni,
mert Lélekké lesz az Anyag,
s más az Idő, el- s visszaszáll
pirospillangós pillanat.

Ott Út az út, mert visz tovább:
másokhoz elvisz csillagot,
s vele más álmú Végtelent,
mindig a Szívre hallgatót.

Való mezőn, ha nyúl fut el,
később búsak a bőbiták,
s csak elmúlás mi ottmarad, -
az cseng tovább, kéken tovább.

Világok

Németh Dezsőnek

Nem tudjuk ki forgat világokat,
s mily sok idő akárcsak pillanat:
egy pillanatba, ha tágul a tér,
megannyi pergő világ belefér.

Mit ér véget nem érő végtelen,
ha börtönünk sem érti értelem?
S véges világ? A szem ámulna el:
ilyenről Lehetetlen énekel!

Vagyunk kis tudatlankák, emberek.
S közben a gőgön oly kevés nevet!
Sok lényegest nem értünk. Így van. Ám
hányan hazudnak értést ostobán!

A Nagy Üzlettől harsog a Piac, -
szabad szív, s ész, mit létedért kiadsz.
Kiadsz? Erre találóbb szó akad:
Érdek-hazugság elér, fosztogat.

Világot, jobbat, nem teremthetek:
csak Istent, kiben piros szív remeg,
s ki bölcsen gyűlöl és bölcsen szeret, -
kinél nem árucikk a Szeretet.

Világa nincs, virága az Idő.
Egyszerre magvető és megvető.
Nincs-jövőbe szépség-magot vet el,
míg jelenünk megvetést érdemel.

Ó, Istenem, Te Nincs! Szépséget ad
Csillagszívedből minden pillanat,
s a végtelenül véges peremén
szabad-büszkén eléd térdelek én.

Csőpp lantomon pár hangkönnycsepp remeg:
halkan, de visszhangozzák Szívedet,
s hogy egek, földek, világok között
nem Szív, melybe Szépség nem költözött.

Koloh GEBOR

Justice

teremtett viláGÉban az r
markÉba vette azt a nØhÉny reget
s szØtsz rta iket
a szØlr zsa irÁnyÉba
mÉr ez a kivÉlasztott
a felajÉnlott gyermek
a sorstalan fiæ

hovÉ is vÉrni?
mire?
az ØbredØs rÁja megÉllt

nØzz az Øgre
s hazÉd mÉr rØg ta vÉr

T. Ágoston László

Férfibajok

Rácز világeletében ódzkodott az orvosoktól. Az eszével felfogta ugyan, hogy a többi ember szenvedésének enyhítésére, sőt emberéletek megmentésére tették föl az életüket, lelki szemei előtt mégis mindig a tű, meg a szike jelent meg, ha rájuk gondolt. Fodrászhoz sem szívesen járt a fehér köpeny miatt. Igaz, a borotvát is rühellte, amivel a nyakán kotorászott a mester. Így aztán húsz éve a felesége vágta a haját, s villanyborotvával szedte fel a nyakába lógó sertéket.

Egy zimankós téli napon éppen befejezte egy terjedelmes nyomdai korrekтура javítását. Elég nehéz, nagy figyelmet igénylő szöveg volt, alaposan igénybe vette a koncentráló képességét. Felállt az íróasztalától, kinyújtózta elszibadt tagjait, s jóleső nyugalommal gondolt az előtte álló hétvégére, amikor az égvilágon semmi dolga nem lesz. Heverészhet, tévézhet, olvasgathat, azt tesz, amit csak akar. Sőt, ha éppen úgy tartja kedve semmit sem tesz.

Péntek este volt, úgy szürkülettájt. Szóval felállt, nyújtózott egyet, aztán tüszentett, és úgy érezte, mintha beleszúrt volna az alfelébe. Afféle meghatározhatatlan irányú, kóbor szúrás volt ez, mint amikor az influenza kopogtat be hívatlanul az ember ablakán. "Hát persze - gondolta - , az ősszel megint elfelejtettem leszigetelni az ablakokat, és áthúz az előszoba felől. Aztán csodálkozik az ember, hol fázott meg. No mindegy, hétfőn lesz a napja,

hogy szerzek valamiféle szigetelőanyagot, és megcsinálom." Igen ám, csakhogy közben bekukkantott a szobába az asszony. Megcsóválta a fejét, megtapintotta Rácз homlokát, és rosszállóan mondta:

- Látod, Lajos, nem hallgatsz rám. Hiába mondom, hogy néha állj föl, mozog egy kicsit, akár a közértbe is eljöhettél volna velem, te csak napestig görnyedsz az íróasztalod fölött. Most aztán itt a baj.

- Baj, baj ugyan anyukám, te mindig rémeket láatsz! Egy kicsit elfáradtam. Ennyi az egész. Különb is tudod, hogy utálok vásárolni.

- Azt tudom. Cipekszem is emiatt épp eleget. Hanem te, Lajos, nincs neked véletlenül lázad?

- Lázam? Ugyan, ne gyerekeskedj már! Méghogy lázam...

Megmérték, volt. Valamivel harmincnegyzet fok fölött. Ennyit még sohasem mértek egy egyszerű meghűlésnél. Az asszony, ellentmondást nem tűrő hangon ágyba parancsolta Rácзot. Priznicet rakott a nyakára, beletukmált több mint fél liter gyógyteaát, egy fájdalom -, meg egy lázcsillapítót, sőt még vagy fél marék vitamint is. Végül megfenyegette, hogy ha reggelig nem megy le a láza, elviszi az orvosí ügyeletre. Most is csupán azért kegyelmez meg neki, mert úgy hallotta a szomszédasszonytól, akinek meg éppen a fia beteg, hogy tombol kint az influenza, órákat kell várni, míg a területről visszatér egy orvos.

- Rendben van - nyögte Rácз elhaló hangon. - Figyeld meg, hogy reggelre kutya bajom se lesz. - Igaz, ezt maga se hitte el, de olyan jó volt mondani. Annál is inkább, mert azok a fránya szúrások mintha gyakoribbak lettek volna a beteg.

hólyagja környékén.

Reggelre vajmi keveset változott a helyzet. Igaz, a láza kéttized fokkal csökkent, de le kellett cserélni az ágy-nemű huzatát, mert teljesen átizzadta, s egyre gyakrabban meg kellett látogatnia azt a bizonyos helyiséget, amelyet jobb körökben dupla nullával jelölnek. Az asszony replikázott, Rácz pedig bejelentette, hogy ő állja a szavát, el nem megy az orvoshoz, amíg nem emelkedik a láza. Estig mind a ketten kitartottak álláspontjuk mellett, s bár az asszony többször megpróbálta helyreállítani a családon belüli diplomáciai kapcsolatokat, a férfi inkább a mosolyszünetet választotta. Úgy gondolta, még mindig jobb egy durcás feleség, mint egy barátságos mosollyal közeledő orvos. Főképp, ha a fecskendője is kéznél van.

Estére merőben megváltozott a helyzet. Rácz arcán jól kivehető lázrózsák égtek, minden porcikájáról szakadt a veríték, s bárhogy bővölte is a lázmérőt, a higanyszál egyre inkább közelítette a negyven fokot.

- Piroskám! - szólt a feleségéhez félre téve férfiúi önérzetét. - Azt hiszem mégis csak neked van igazad. Kérni kellene valamiféle gyógyszert az orvostól. Valamiféle influenza elleni tablettát...

Alig telt bele másfél óra, már ott is volt az orvos. A címlistáján Rácz volt a hatodik. Meghallgatta a tüdejét, megkoptatta a hátát, belenézett a torkába, aztán megcsóválta a fejét.

- Nincs szüksége semmiféle influenza elleni szerre - mondta, aztán szűrős szemét a betegre függesztette. - Biztos, hogy elmondta minden panaszát?

- Hát... nagyjából - bökte ki Rácz. - Nem hiszem, hogy különösebb jelentősége

lenne annak a kis alhasi szűrásnak, meg a vízíngernek...

- Mit nevez maga vízíngernek?

- Hát, hogy gyakran ki kell járnom a mellékesbe. De ez csak azóta van, mióta megfáztam.

- Értem - mondta az orvos, aztán lejjebb kezdett el vizsgáldni. Végül megmosta a kezét, írt valami receptet és így szólt.

- Ha a gyógyszer ellenére se menne le a láza, vagy ne adj' Isten, elakadna a vizelete, azonnal be kell mennie a kórházba.

- Ezzel a kis influenzával? Ne vicceljen már, doktor úr!

- Nem is viccelek, uram. Influenzája ugyan szerencsére nincs, de prosztata gyulladása, az van. A többit magára bízom, uram. - Ezzel fogta a címlistáját, meg a táskáját, és indult tovább.

Rácz előtt megnyíltak a pokol kapui. Méghogy kórház, meg prosztata gyulladás... Biztosan téved az orvos. Hát persze, a múltkor a rádióban is mondták egy vitamúsrban, hogy emelni kéne az orvosképzés színvonalát. Na tessék, és pont neki jut egy ilyen orvos... Proszтата gyulladás... Ilyen neki még sohase volt. Szó se lehet róla! Pont ez? Egy jó kis biztonságos influenza, az igen. Néhány nap alatt kifekszi az ember, és mehet tovább a verkli. És ha már van ilyen, miért pont neki? És egyáltalán, miért kellett férfinak születnie? Bezzeg a nőknek soha nincs ilyen bajuk. Jó, sok más lehet, de ez speciel soha. Még ebben is kivételezettek a nők...

Hétfőn reggel a felesége elkísérte az urológushoz a szakrendelőbe, nehogy útközben elfelejtse, hová indult. És mit ad Isten, ez az orvos is megerősítette a másik diagnózisát. Hiába mondta neki,

hogyan a húzat, meg az influenza, csak kötötte az ebet a karóhoz. Mintha összebeszéltek volna. Hát persze, a beutalón ott volt a diagnózis, csak nem fogja meghazudtolni a kollégáját. Még az a flancos kórház is... Azt mondta, jobb lenne, ha befeküdne néhány napra, ott gyorsabban, alaposabban kivizsgálják, azok a gyógyszerek erősebbek, hatásosabbak... No igen... Az. Tudja ő. Rögtön szúrnak, vágnak, bekötik az infúziót. Na és mi van az orvosi műhibával? Erről nem beszélnek, ugye?

Végül ezt is megúsza tablettákkal. A vizsgálat nem volt kifejezetten kellemes, de a kórházhoz képest tiszta nyereség. Meg is jegyezte másnap a sógorának, hogy korábban is biztos volt a szebbik nem iránti elkötelezettségében, ezután a vizsgálat után azonban végképp eldöntötte, hogy nem kezd viszonyt azonos neműekkel.

- Nem nagy dolog - mondta a sógor elgondolkozva. - Nekem is volt ilyen nyavalyám, és alig egy hét alatt kigyógyultam belőle. Ha figyelembe veszem, mennyivel girnyóbb, meg puhányabb vagy nálam, az egyéb adottságaidról nem is beszélve, akkor sem tarthat tovább mondjuk erős két hétnél. Ha ne tán mégis, akkor keress egy jó orvost.

Amikor a harmadik hét végén ott ült az urológia folyosóján tizenhatodikként vizsgálatra várva, mellé telepedett egy két bottal járó, sík kopasz ember. Jó ideig csak méregették egymást, majd megszólalt az idegen.

- Megint késik a doki.

Ráczt órájára pillantott és rábólított.

- Igen, már húsz perce el kellett volna kezdeni a rendelőt.

- Mindig így van, ha sok a halott a

kórházban. Tudom, én is többször voltam a keze alatt a múltban, de szerencsére megúsztam.

Ráczt ösztönösen arrébb húzódtott, az idegen után.

- Tudja, neki kell átadni a hullákat a proszektúrának. Maga is feküdt bent az osztályán?

- Még nem.

- Szerencsés ember. Mi baja?

- A... prosztatám...

- Na látja, én is így kezdtem. Egy sima prostatitis... Smafu, apukám! Jobb helyeken a portás műti. És mi lett belőle? Még a hajam is kihullott a kezeléstől. Nézze meg, egy szál se maradt!

- A haja?

- Hát persze. A kemoterápiától. Hiába néz, apukám, ezt a piát nem isszák, ez rákkezelés. Magának is rákja van?

- Nem, nem hiszem, Én...

- Először én sem hittem, meg talán nem is volt. Ahhoz idő kell. Nézze meg, itt van a táskámban az injekció, a tű, meg minden. - A táskájából egy kis dobozt vett elő. Tényleg fecskendő, tű, meg két fiola volt benne. - Nem nagy dolog, csak a két fiolát külön - külön kell fölszívni, összerázni, és jó mélyen az izomba adni. Ne fintorogjon, ez nem fáj! Nem bírja az ilyen dolgokat? Sokan rühellik a más vérért, pedig hát...

- Nem, dehogy, félreért... - makogta Ráczt. - Szóval én nem szeretem az effajta tűket.

- No ugye? Látom én, hogy nem szívesen beszélget velem. Nem szereti a rákosokat, pedig hát mi is emberek vagyunk. Különben tényleg vékony a tű, idővel már alig érzi az ember, szinte nem is fáj. Akár én is beadhatnám magamnak, de

nem engedik. Egyetlen fiola százötvenezer forintba kerül, így aztán csak a szakorvos adhatja be, ne hogy eladja a beteg. Ezért kell minden hónapban ide zarándokolnom. Maga milyen injekciót kap?

- Én tablettát szedek.

- Na ja, majd később, Nehogy azt higgye, hogy megússza! Amikor megállapították, hogy rákom van, azt mondták, hogy legfőlőbb öt évig húzhatom. Most már túl vagyok a negyediken, és nézze meg, úgy nézek én ki, mint aki haldoklik? No, nézze csak meg nyugodtan!

Rácz fölállt, odament az ablakhoz és úgy tett, mintha nézne kint valamit. Pedig csak friss levegőre vágott. Az idegen kis idő múlva követte.

- Talált valami érdekeset? Azt a katonát nézi? Volt katona?

- Igen, voltam.

- Én is, Gékává. Tudja, gépkocsivezető. Ott fáztam meg. No, akkor maga is tudja, milyen az, amikor télen, mínusz húsz fokban órákra kiállítják az embert az alakuló térre. Ráment a vesém. Igen, mert elkezelték. A sintérek. Azóta is perben állok a hadsereggel. Én hivatásos voltam. Magának még megvan mind a két veséje? Vigyázzon rá, mert kiveszik.

- Hát persze. Ne haragudjon, de...

- Nem haragszom. Hány éves?

- Ötvenhat.

- Én is. Akkor magának sincs sok hátra...

Közben nyílt az ajtó, megérkezett az orvos. Egy gyors pillantással felmérte betegeit, de amint észrevette a két bottal álldogáló férfit, elkomorult az arca és becsukta az ajtót. Az meg fölkapta a táskáját, hóna alá vágta a két botját, és futva indult a kijárat felé. Még éppen

jókor ahhoz, hogy el tudjon iszkolni a szitkozódva közeledő portás elől.

- Már megint itt rontod a levegőt, te szélhámós? - kiáltotta utána a portás. - A fene evett volna meg, mielőtt kitetted a lábadat hazulról! De jól vigyázz rá, mert legközelebb úgyis eltöröm mind a kettőt, ha a rendelő közelébe mered vonszolni őket! De az is lehet, hogy a töködnél fogva akasztalak föl a fogasra. Akkor legalább megtudod, miért járnak ide a betegek. - Aztán a váróban ülőkhöz fordult.

- Elnézést, de azzal szórakozik ez a szemét, hogy a Tóth doktor betegeit riogatja. Nem normális. Biz' Isten, nem normális. Már rég a diliben lenne a helye. A héten már másodszor kell kidobnom. Csak azt nem értem, miben találja az élvezetét. Vagy engem akar kirúgatni, vagy a doktor praxisát rombolni. Talán azt hiszi a marha, hogy őt vennék föl a helyemre? No, de jóval kezdett. Csak egyszer kerüljön a kezem közé, nem fog többet pofázni a betegeknek!

Rácz csak nézett az atlétává nemesült rokkant rákbeteg után, és megborsózott a háta. Nem hitte el, persze, hogy nem hitte el, amit mondott. Ezért is próbált arrébb húzódní, ezért ment az ablakhoz, ezért próbált udvariasan kitérni előle. És mégis, ha megkérdezné valaki, akare még Tóth doktor betege lenni, vajon mit válaszolna?

Hazafelé menet újra találkozott az idegennel. Se bot, se táská nem volt nála. Két hasonszőrű cimborájával a kerítést támasztották és vidám gajdolás közepette körbejáratták a pálinkás butykost. Az idegen már nem ismerte meg, ő pedig jobbnak látta, ha nem hívja fel magára a figyelmet.

- No, mit mondott a doktor? - kérdezte
otthon a felesége.
- Javul, egészen szépen javul - válaszol-
ta Rácz, majd kisvártatva hozzátette.
- Ha a boltban látsz olyan hogyishívjakot,
amivel az ablakot kell leszigetelni, kér-
lek, vegyél! Ideje, hogy rendbe tegyem
azt az ablakot.

Bíró Ida

Szeptember

Vérző gyümölcsét
leveti a fa.
Gyöngyöt sodor
szeptember
hajnala.

Valami

Valami történt idelent
A szétfeszített húrú csendben.
Valami végképp megszakadt
A körpályás végtelenben.

Harmónia

Szintetikus fehér halmazok.
Már csak ezekkel kerek a világ,
Magunknak így teremtünk
Hamis harmóniát.

Katona Brigitta

Egyszer az életben

Őszi réten feküdtünk
fehér arcú hold alatt
ketten a Mindenségben
apró földi létünk
gyönyörűségében
s így voltunk egyszer
az életben hatalmasok...

Egyszerre

Hajnalaink trónörököse hátat fordít.
A délutáni napban megfeszülő kereszt
már nem értünk áll.
Meghasad a fák csöndje az égbolt alatt:
egyszerre tavasz és halál.

Lemondás

Készül a következő vers,
mintha holt gyermeket
szülnél kinnal,
mintha minden szó
elégne, mire kimondanád -

mintha mindegyikben
Te is égnél...

nincs tovább

Lélek nélküli

Sétálsz erdőben, hegyekben,
de ezek már nem azok
az erdők és hegyek.
Lélek nélküli lettél.
Elmész - elfelejtelek.

Vera Hewener

Varázsvesztés

(Entzauberung)

Úgy szeretem ezt az életet
mint semelyik másikat,
s nem tudom miért.
Az engedélyezettség jelképei
őrzik házamat.

Emberlények zárkóznak
a körülkerítettbe, biztonságban
hiszik magukat.

Néha egymáshoz dörzsölik testüket,
személyiségek után kutatnak.
Az ablakból tézisek hullanak
világot szimulálva.
Gyermekversek vesztk el varázsuakat.

Hiba a hajtóműben

(Fehler im Getriebe)

Ma javítóműhelybe vitte a lelkét,
mert az felmondta a szolgálatot.
Rendre, ha érezni kezdett
megszólalt a riasztóberendezés.
Rendre, ha gondolkodni kezdett
kicsappant a biztosíték.

Vasszíve fulldokol. Oxigénhiány.
Pedig ésszerűségét időben szállították.

A mentőugrás

(Der rettende Sprung)

Hol maradtak a szótag-szökökutak,
melyekből egykor a Program esőzött?
A szóteremtők betűsalátaiban
nyelvköklerek laktak.

Mit tálaltak fel ma, menüt,
vagy korhelylevelet?

Itt mindenki készéltetl vesz, ha éhes.
A gyorsbüfé remek üzlet, a magukat
spontán elhatározóknak.
Látod a marcipán függelékeket?
A szívecskék nyakukban most
tarka pántlikát viselnek.

Bayer Béla fordításai

Koloh Gábor

vasárnap

örök utazáson járok én
szolgaságok arcán járok én
de lüktetek földek
dobogó szíven
leszállok a kies
hegyekből - hallgatom
a csönd
a csönd
a csönd rózsás illatát

már régóta várok
kereket várok
robogni zörögni
elcsattanni

hamar megérted
könnyen megérted
a szelep mindig ereszt
a szelep egyre csak ereszt
s lyukas a kerék
de elkopik a lábam
és így én

Magyari Barna
versei

A Csonkatoronytól távol

most néhány hártvás esőcsepp a csönd
mely itt ragyog az éjszaka farán
homlokom mögött hosszan elidőz
a múlt és a mámorító magány

nő a hiányérzet Arany s Sinka
szemével Nagyszalonta se néz már
érzem a Csonkatoronytól távol
a képzelet nem erőd csak légvár

emlékszem reménykedő gyermekként
felnőttet játszani sokszor jó volt
majd később agyamban a mindenség
aggodalmat és rögeszmét kódolt

foszlik az érték szakad ami szép
kopik minden de én még megvagyok
kevés a sima felület rajtam
ráncaim apró idő-varratok

A képzelet hatalma

sokszor kompromisszumot kötünk de
nem hajlik minden a változásra
bárhány felé osztom magam a szív
a szerelem örök tartománya

mikor tőlem távol vagy s már nagyon
unom hogy hiányod folyton támad
néhány verslábból és harisnyából
mondd kikeverhető-e a lábad

dolgozik a képzelet hatalma
melled formás két gyönyörű alma
melyet finom fonállal mámorom
a költészet goblenére varrja

ruhák helyett most ábrándot hordok
öltönyöm az izzás ingem a hő
és hozzá nyakkendőt lényedből köt
ez a szív-serleges jelen idő

Két dárdanyél

az egykor volt és a sosemlés
serlegei egyformán nyomnak
tudat-kéregben gyökeredző
kék embrió-virág a holnap

kinek csak a maradék jut az
is mindig az egészet várja
fájdalmaktól könnyektől csapzott
a jelen őszülő szakállá

tőzsdék jegyzik az álnokságot
stresszre pörögnek a brókerek
testemből akár két dárdanyél
kiáll a remény és a rettenet

az éden szövetei könnyen
szakadoznak mint az értelem
vajon mivel tisztítható az
ember-foltos világegyetem

Agyvizem buborékszőnyegén

nyugalom rosttal igéz a táj
sötét mohalencse az este
bölcesség-szór lepelbe gyűrve
gyógyul a baj s az öröm teste

elmúlással felhígítva a
gyermekkor kőpikkelye pép lett
akár koponya fazekamban
a kásásan dagadó véglet

az igazi szerelem mindig
gázlóléptekkel veri szívem
az áhított asszonynak egyik
lába a nem másik igen

inger-lepkék közt az egészhez
vers-peteként tapad életem
s agyvizem buborékszőnyegén
riszálja magát a végtelen

Lévai Wimmer Mária

Miattad élek...

Férjemnek, Baráti Molnár Lóránt
költő-újságírónak

Vágyakban, lángokban élek...!
Ládd, hogy futottak az évek.
Te voltál mindig az álmom,
És voltak emlékek, szépek;

Viták s nagy haragvások,
És elmentél sokszor tőlem...
- Én kerestelek, hogy hol jársz...
Múltam voltál. Jelen: Te vagy!

És jövőmnek megmaradtál,
És Te vagy bennem a lélek,
Halálig őrizlek téged!

Fa vagy, levele én vagyok,
Maradj maradék erőmnek;
Kettőnkért szól ez az ének...

Kondor Jenő

Adj erőt

Zsoltáros Uram
újra félek
Zuhog reám
véres ítélet

Ökölben szívem
Most adj erőt
s oldozz fel már
zsoltáros Isten

Örök ősz

Hulló pehely,
zizegő nád,
búcsú-kereplés
a szívem.

Elhagyott,
szélfúttá,
rozoga fészek.

Remegő levél
vérekes vízen.

Zuhog a tél

Zuhog a tél felettünk.
Korcolyát kötött a szél.
Jégcsapon csengettyűz
szívem, és fél, csak fél.

Zúzmarás kék szememben
szikráznak a csillagok.
Zuhog a tél felettünk.
Csengettyűznek a hajnalok.

Rudnai Gábor

Nagyanyám

Nem eszem többé csörögefánkot.
Nem hallok az enyingi malomról,
sosemvolt koromból
dörömből
az a malom.
Olyan öregem, hogy szinte fiatalon.

S még régebbre is érdemes:
a Temes
partján lugas -
Lugos.
Főtér, sétatér, tollas nagy kalap.
A csupa-csipke századfordulón
délibáb-múlt és hurrá-hangulat,
kisasszonyok,
nagyasszonyok
és számos ködlovag,
iparosok és iparkodók,
semmirekellők és előkelők,
járókelők,
gyanútlan forogtat
a békebeli háború előtt.

Elbarnul előbb a fénykép, aztán a
társadalom

Mi adott erőt
felnevelni öt gyereket,
keresni két pöröly között
a rést,
átvészelni pincerazziát
és padlássóprést?

Egyetlen szentség: a szeretet,
Egyetlen kötelék: a család.

De kikapcsolható-e gombnyomásra,
akár a tv, rádió -
a világ!
Halottaknak mennek a levelek
légipostán a mennyországban át.
Sehol a visszhang,
s te még pengőben számolsz.

Hány holt,
hány élő,
hány túlélő,
elbujdosó és rabnak visszatérő
gyűlik köréd a végső számadásnál?

Késő.
Letörli a mosolyt és a ráncot,
kifaragja arcod egy kegyetlen véső.

Amíg éltél, éltetett a munka,
ezt hagyta örökül mindannyiunkra:
nincs írás,
csak hímzés a párnán,
nincs eső,
csak szemünkön szivárvány.

Talán a horgolt terítők
visszalapozzák az időt?

Nem eszem többé csörögefánkot.
Nem hallok az enyingi malomról.

Századforduló

"Ott künn a Brezinán az a fekete folt...
Fekete folt helyén valaha akol volt."
Ott künn a Tarajkán az a vízesés,
színe is szivárvány, szava színlelés.
Krakkóban vagy Lócsén vagy Abaújszántón;
fekete fogaton vagy szikrázó szánkón,
hegynek föl, völgynek le, pokoltól az égig,
milyen szélvész hurcol hegyen-völgyön végig?
Krakkó Leonardo, Gács pedig Raffael
reneszánszát várja, mikor jön újra el?
De itt a hidegben a lélek is fázik,
Pécs is elfagyasztja mandulafácskáit.
Mandulafa? Cédrus? Korai tavasz még.
Pedig recseg-ropog majd minden ereszték!
Orvosság, elixír, hosszú élet titka?
Szántón a patika kapuja kinyitva,
dédapám kezében tokajis üvegcsé:
- Igyunk jobb jövőre, százados szüretre!

O. Nagy Erika

Virág vagy

*A szerző New Yorkban él. A "Virág vagy" című könyve Magyarországon és New Yorkban is karácsonyra jelenik meg. A könyvről ismertetést olvashatunk a PANORÁMA című lapban, amely a nyugati magyarság képes magazinja. Bevezetőként az **Előszót** közöljük.*

Csupa szépről és jóról akartam írni, természetesen idillikusan. Legszívesebben virágokról, a virágok szépségéről, illatáról, és a sok csillagról az égen, mindazokról, ami mellett meg kellene állnunk egy pillanatra, és minden nap megsodálni valamit, a "csodákból".

Aztán rájöttem, nem írhatok csak virágokról, csak szépségekről, úgy ahogy azt szeretném, mert akkor ez a könyv nem mondana igazat. Nem is lenne elég mondanivalója ahhoz, hogy létrejöhessen.

A világ, és benne a rohanó életünk, túl bonyolult, és nehéz ahhoz, hogy csak a szépségekre tudjunk odafigyelni, és ezáltal a szépségek háttérbe is szorulnak. Tehát, ezért alakult úgy, hogy a történet két szálon fut.

A jelen szálai egy történetet dolgoznak fel, ami Budapesten, és a hetvenes években történik, az úgynevezett, "vasfüggöny mögött", ahol találkozik egy lány, és egy ott tanuló, külföldi fiú.

A másik ágon fut, az álmodozó főszeplő Zsófi története. Ő, a lány, aki bizonyos fokig sodródik a kapcsolattal, mert egyedül van, nincs senki, aki tanácsot adna Neki, és néha nagyon nehéz helyzeteket kell kibírnia. De mindennek ellenére, birtokában van valaminek, - egy

titoknak, amely mindig segít visszatálcálni az egészséges boldogsághoz. Mert ez a lány egy kicsit olyan, aki néha nappal is álmodik, és az életszeretét ezáltal soha nem veszíti el. Könnyű neki, mert egy "Mesekertben" nőtt fel, ahol a virágok is szebben nyíltak, ahol a fehér pillangók mindig táncot jártak, és abban a kertben a hét törpe gipszbeöntött figurája őrizte a békét. Létezett egy kert, ahol hagyták Őt, a mindig figyelőt, a világ szépségeit észrevenni.

A gyerekkori emlékeit használja fel arra, hogy kibírja az életének nehéz sorsfordulóit, amikor már nem segíthet semmi és senki, de valami mégis segít; az emlékek, a gyönyörű virágok, amelyek mindig újra és újra nyílnak.

Ebben a történetben nincsenek ünnepek, csak egyszerű hétköznapiak, mindennapi emberekkel, de a kevés szereplőnek különös képessége van arra, hogy az egyszerűen zajló hétköznapiakat, a virágok, a madarak, és a fák segítségével, mindennapi ünnepekké tudják varázsolni.

Németh Erzsébet

Karácsony előtt

Hideg van -
Gombold be magányod -
Míg a reménytelenség vihara tombol
tálán elerednek
a megbékélés fehér pelyhei

Dr. Domonkos János

Operaház

Budapest legpompásabb színházépülete
120 éves

Kilenc évig elhúzódó építkezést követően 1884. szept. 27-én nyitotta meg kapuit, melyet óriási várakozás előzött meg. Az ünnepi előadáson az uralkodó Ferenc József is részt vett. A megnyitóra szánt új operával Erkel Ferenc nem készült el, ezért a Bánk bán és a Lohengrin első felvonása és a Hunyadi László nyitánya hangzott el.

Építészetileg: Európa egyik legszebb és legmodernebbül berendezett színházát vehette birtokába a fővárosi közönség. Az Operaház intendánsa, az építető Podmaniczky Frigyes, főzenei-igazgatója Erkel Ferenc lett. Az első társulatot 34 énekes, 81 tagú kórus, 75 tagú zenekar, és 30 fős balettagyüttes - amely egyetlen férfi szólista kivételével kizárólag női tagokból állt - alkotta.

Az első évad valódi újdonsága Erkel Ferenc István Király c. operája volt. Bár az Operaház egyik fő célja a hazai operairodalom ápolása lett volna. A magyar művek aránya feltűnően alacsony. A repertoárban Erkel operái közül mindössze a két klasszikussá vált mű: a Bánk bán és a Hunyadi László került át az Operaház műsorára. Mellettük Goldmark Károly egzotikus nagyoperája A Sába királynője számíthatott tartós sikerre. Utóbbi címszerepében a vendég Turolla Emma kápráztat- ta el a közönséget.

Az épület 1875-1884-ig épült neore-

neszánsz stílusban, amely Ybl Miklós fő műve. Árkádos kocsifelhajtójának két oldalán Stróbl Alajos: Liszt Ferenc és Erkel Ferenc szobrai láthatók. Az előcsarnok mennyezetét Székely Bertalan műzsákat és géniuszokat ábrázoló freskói borítják. Az emeleti páholyokhoz, a társalgóhoz és a büféhez márvány díszlépcső vezet, mely csarnok Ybl legművészebb belső téralkotása. A falfestményeket Than Mór készítette.

Az első emeleti büfé és társalgó bejáratát Lotz Károly freskói díszítik. A nagyterem operai jeleneteket ábrázoló képeit Feszty Árpád alkotta.

Az Operaház nézőtere is művészi, megkapó térhatású. Európa talán legszebb színházi nézőtere, és akusztikája is kiváló. A hatalmas mennyezet-freskót Lotz Károly készítette, amely élete főműve. Az Olümposzt, a régi görög istenek világát ábrázolja, középen Apollóval, a zene megtestesítőjével.

Az évfordulóra a Székely Bertalan teremben kiállítást rendeztek be, amely bemutatja az Operaház történetét a nyitástól egészen a leutóbbi, 1984-es nagy lélegzetű rekonstrukcióig. Bemutatják a dalszínház emlékgűjteményének ritkán látható kincseit, a korabeli dokumentumokat, díszlet- és jelmezterveket; de a századvég magyar operajátzásának majdnem teljes repertoárját. Az évad végéig látogatható tárlatot a nézők az előadások előtt és a szünetekben tekinthetik meg.

Kovács István József

Óbuda

Óbuda, óh Buda!
 álmaid városa,
 meseszép emlékek,
 ódon régi házak,
 kedvesek, oly szépek.

Diákéveimnek
 ifjú, szép varázsa,
 első szerelmeim
 boldog lángolása,
 kedvesek, oly szépek.

Macskaköves utcák,
 boltíves, szép házak,
 gázlámpás nyáresték,
 kedves diáktársak,
 lányok, csudaszépek.

Hajógyári sziget,
 Duna-parti lépcsők,
 sramli-zenés kocsmák,
 szép asszonyok, szép nők,
 költők és színészek.

Első verseimnek
 szikra lobbanása,
 bohém öregurak
 korhely mulatása,
 verklisek, zenészek.

Főtéren laktam én,
 a Krúdy szobornál,
 szemben lakott éppen
 múzsám, "tündér-mátkám",
 szép szőke diáklány.

Oly rég eltűnt mindez,
 elrepült, hiába,
 verseim faragom
 Krúdy árnyékában,
 szép emlékeimmel.

Kecskemét, 1993.

Sárközi Árpád

Petőfi Sándorra gondolva

/szabadság, egyenlőség, testvériség /

"Egy gondolat bánt engemet"
 Petőfi hol van sírhelyed?
 Hol nyugszol Te magyar vitéz?
 Kit példaképnek tart e nép!

Bár tudnám, hol van nyughelyed!
 Gyűjtögetném a felleget.
 Gyertyámat csonkig égetném,
 Hogy eszméd izzón szeretném!

Szavalnám a "Talpra magyar"-t,
 Bízom benne, még összetart!
 Bánt engem egy bús gondolat:
 Petőfi, eszméd mint lohad!

Németh Erzsébet

Krisztust dajkálsz szívedben

Krisztust dajkálsz szívedben,
egy lényt, aki tán szeret.
S a karácsonyi fehér zuhogásban
makacsul mormolsz egy nevet.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: **1500,-Ft.**

A **Lant Irodalmi Klub**
tagsági díja egy évre: **500,-Ft.**

Ez magába foglalja a művek
gondozását és közlését.

Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**

IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant

1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Telefon/Fax: 277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 0865-8633

Bayer Béla

Ötvöződő

Janus-arcú tegnapok porondján,
kudarccok kusza kulisszái közt,
kimiskárolt álmok horizontján
hol kősziklának álcázzák a löszet,

ott tündérlett szájamra először
édes dacosan a szűzi szabály:
önccsalás bebábozódni többször,
toporogni bűn, amikor lépni muszáj.

A csodavárás csak talmi álca,
mi csalhatatlan: a pásztor szeme.
Illanó a külcsín reneszánsza,
az ölelések silány kényszere.

Mert nem sír a rét a nyáj után,
nem acsarog a fagyhalál a nyárra,
az öröm íze nem őszi talány,
barka csöppje tavaszol az ágra.

Testiség csak szerelemmel páros,
s a szenvedés nem törvényszerű.
Meghittség és életkedv határos,
ha ölelkeznek, nem közepszerű.

A vers nem pusztá élményköltészet,
de viláértelmezésünk vágya.
Nem foghatja kronoszi enyészet,
az ép teljesség szétszórátása.

Vér szentségén ötvöződik eggyé
az illanó, s az öröktől való,
formálódik a perc végtelenné,
s Krisztus-hangúvá az ősi szó.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.